

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 105 [2524]. • ЧЕТВЕР, 31 СЕРПНЯ 1978 року. • Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

Урожай-78

ТІЛЬКИ УДАРНО!

СТЕНД ЖИВ

На 30 серпня в господарствах області обмолочено валки на площі **714,7** тисячі гектарів. Усього намолочено зерна **2575,9** тисячі тонн. Продано державі **1809709** тонн.

ЗНОВУ ДВОЗМІНКА

У нашому господарстві в розпалі заготівля зелених кормів. Три сільських комбайни вже впорали шістдесяті тисячі гектарів площі кукурудзи. Цього року кормовиробництвом ми приділяємо велику увагу. Наші колгоспи падають спеціалізуються на випроцуванні пелетей. Ось ось закінчиться будівництво та обладнання комплексу на 7600 голів худоби. Тож кормів погрібно буде багато.

Добре працюють молоді кормозаготівельники — механізатори Микола Вишницький і Микола Савенко, шофер Анатолій Грушевський.

Скоро почнеться збирання цукрових буряків. Члени комсомольської групи автогаража на своїх зборах вирішили на час другий жнив запровадити двозмінну роботу, продумали її організацію. Ми створюємо механізовані загони, які заготовлятимуть гіпсу.

Н. ГОНТАР, секретар комсомольської організації колгоспу «Дружба» Олександрівського району.

Торік під час хлібозеревезень комсомольсько-молодіжна бригада Леоніда Романова з автопарку Долинського районного об'єднання «Сільгосптехніка» доставила на комбінат хлібопродуктів майже 8 тисяч тонн зерна. Сам бригадир перевіз на елеватор півтори тисячі тонн. Тоді це був найвищий рубіж, досягнутий колективом автомобілістів за всю його історію.

Але ось жнива 1978-го... Не раз і не два зважились реальні можливості, бригада одностайно вирішила перевезти з полів 10 000 тонн хліба при плані 9000 тонн. А Леонід особисто «замахнувся» на 1800 тонн, маючи план 1200.

І хліб же вдався цього року! Яким багатим не був минулорічний урожай, а все-таки навіть бували жнивари твердять, що подібного не бачили. Висока напруга жнив передалася й транспортникам. Оперативність плюс максимальна увага при перевезенні зерна — цим вимогам вони залились вірними до кінця збиральної. 1150 тонн степового золота зверху підвищеного зобов'язання — такий епілог захоплюючої розповіді про ударний труд комсомольсько-молодіжної. Леонід Романов «Уралом-337» з причепом на відстань 30 кілометрів перевіз 2205 тонн зерна і став вдруге під'їждати молодим шоферам області на жнивах. Лише на 100 тонн відстав від бригадира товариш і суперник по змаганню Григорій Грицаєнко (він теж водить потужний «Урал-337»).

ГЕРОІ ХЛІБНИХ ТРАС

Гордість колективу — бригадир

— Роботу на жнивях не можна ділити на важливі й неважливі етапи. І все ж підготовка, перший етап, має особливе значення, бо від неї залежить кінцевий результат, — каже Романов. Потім додає жартом: — І від погоди трошки...

Підготовку до хлібозеревезень бригада почала дружно. Хлопці закінчили ремонт автомашин одночасно і раніше строку. Напередодні жнив уклали договір не тільки на трудове суперництво, а й на взаємодопомогу. Тому навіть незначну поломку в дорозі усували гуртом. До речі, поломок було мало.

Бригада перемогла у змаганні колективів водіїв, очолюваний Миколою Васильовичем Науменком. Першими з успіхом приїхали їх старші товариші.

Настрій у шоферів з бригади кавалера ордена «Знак Пошани» Леоніда Романова сьогодні чудовий.

І разом з тим — помисли про нові жнива. Леонідові Романову, Григорієві Грицаєнку, Петрові Мусієнку, Анатолієві Бондаренку, Олександрові Томчуку, Миколі Виноградському, Миколі Іващенко та Володимирові Кучеренку незабаром перевозити з полів району цукрові буряки. Планують хлопці, як і на перших жнивях року, працювати за єдиним нарядом, планують підтримку, взаємодопомогу.

С. МАТУСЯК, працівник долинської районної газети «Шляхем Ілліна».

На фото: бригадир комсомольсько-молодіжної бригади водіїв автомобілів Леонід РОМАНОВ.

Фото О. ІВАНЦОВА.

СТАРТУЮТЬ ЖНИВА БУРЯКОВІ

На полях Полтавської, Київської, Черкаської та ряду інших областей республіки почалося збирання цукрових буряків. На заводах уже одержано перший цукор з коренів нового врожаю.

Цей фант на прохання кореспондента РТАУ коментує начальник головного управління по виробництву технічних культур Міністерства сільськогосподарства УРСР Л. Я. Роминський.

— Цього року, — сказав Леонід Іосифович, — трудівники сільськогосподарства республіки мають зібрати цукрові буряки більш як на 1 мільйоні 700 тисячах гектарів. Соціалістичні зобов'язання передано заготовити 49,5 мільйона тонн буряків. Щоб успішно справитися з наміченим, буряководи беруть на озброєння досвід попередніх років. Новий імпульс цій роботі дали рішення липневого (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС, ініціатива Ямпільських буряководів і працівників цукрового заводу, схвалена ЦК КПРС. За починком ямпільців в усіх районах республіки створені і діють штаби по координації збиральних робіт. Повсюдно сформовано збирально-транспортні комплекси, які працюють за іпатівським методом, укладаються договори про трудове співробітництво між буряководами і колективами цукрових заводів. Як підкреслюється в прийнятій Центральним Комітетом Компартії України постанові «Про заходи по виконанню постанови ЦК КПРС і резолюції Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва у зв'язі з ініціативою буряководів і працівників цукрового заводу Ямпільського району Вінницької області», цей почин відкриває новий етап у розвитку соціалістичного змагання працівників сільськогосподарства і галузей промисловості, яка переробляє сільськогосподарську сировину.

ДО ШКОЛИ!

ського машинобудування, педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна, вищого льотного училища цивільної авіації — зараховано до двох тисяч юнаків і дівчат.

Завтра ти відкриєш буквар, зробиш перші записи в конспекті, виведеш першу літеру, розв'яжеш перший інтеграл. А попередню — рік захоплюючої, напруженої роботи.

Ми бажаємо тобі успіхів. І віримо, що не підведеш.

ЗАВТРА ВЕСЕЛИЙ ШКІЛЬНИЙ ДЗВІНОК ПОКІНЧЕ ЗА ПАРТИ ЦИХ ДВОХ УСПІХИНИХ СИМПАТИЧНИХ ПЕРШОКЛАСНИКІВ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ № 19 м. КІРОВОГРАДА АНЮ ПИСИЦЮ ТА ОЛЕГА ВОИТЕНКА. ПЕРЕД НИМИ ВІДКРИЄТЬСЯ СВІТ ЦІКАВИХ МАНДРИВОК У ЗАХОПЛЮЮЧУ КРАЇНУ ЗНАНЬ.

Фото В. КОВПАКА.

• МІСТО — СЕЛЮ НАВПЕРЕЙМИ З ВІТРОМ

Ще сонце не виглянуло з-за обриву, а Володимир В'ялов, розвантаживши свій «Урал» на хлібоприймальному пункті станції Павлоград, на максимальній швидкості мчав у нолісп імені Володимира Ульянового.

Слідом за ним повернувся на колгоспний тів усі п'ятеро членів комсомольсько-молодіжної бригади, яку очолює Володимир. Комсомольці швидко завантажили машини добривим зерном.

— Ви хоч би поспідали як слід, — мовив завідувачий тоном Григорій Бабенко.

— Ніколи, Григорію Андрійовичу, — відповів за всіх Володимир. — Он дивіться, хмари збираються. Чого доброго, ще дощ уперіщить...

За роботою друзі й не помітили, як на землю опустились вечірні сутінки. Поверталися в підшефне господарство при світлі фар. Ось і колгоспний тів. Вагар Антон Марнович підрахував усі ходи, зроблені комсомольцями за день, і сказав:

— Сьогодні, хлопці, ви дали рекорд: перевезли на пункт 300 тонн пшениці. На кожну машину припало по 50 тонн.

— Завтра буде ще більше, — пообіцяв бригадир. — А зараз можна й повертатися.

...Дружно, злагоджені о трудилися на перевезенні зерна у підшефному колгоспі водіїв грузовиків Світловодського укрупненого автотранспортного господарства виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія».

Володимир В'ялов дібрав собі тих же беручих до роботи хлопців. Як і сам. Поруч нього працювали його ровесники Володимир Якимець, Віктор Заболотний та інші.

М. ВЕНКОВСЬКИЙ, громадський кореспондент «Молодого комуніста».

Світловодський район.

ПРОМЕТЕСВА ІСКРА

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА
ЛЕКТОРА

1. БЕЗ ЗАКОНУ БОЖОГО

Валько Волхонський ходив слідом за батьком:

— Тату, ну візьміть мене з собою...

— Нічого тобі робити на мішигу, — відрізав тат.

— Ну, тату!..

— Дома сиди, оно дощ надходить, а тобі аби тільки швендяти!

— Таточку! — ще благальніше просив хлопця.

— От слюда — не витримала мати. — Павле, та пехай уже йде. Все одно дома нудитиметься.

Валік святкував перемогу. Мати витягла йому зі скрині свіжу ситцеву сорочку, дала підперзатися незаяленим пасок, і вони пішли заплаченою вулицею до вагонного депо.

Дорогою Валькові страшенно хотілося з радості помчати підстрибом уперед, здійнявши цілу хмару куряви, але він не забував про свою сорочку і таткові напущені чоботи. Тож йому нічого не залишалося, як іще повільніше, старуючи, йти поруч батька, і лише зрідка, надбавши добру купу піску, він дозволяв собі поворухнутися пальцями, відчуттям як лоскотіло поміж шми просочується тепла підошва...

На майдані вже було багато людей. Валько одразу шмигнув у саму гущу розшукувати своїх товаришів. Ному хтось дав запотилничка, а коли він зупинився і, ставши навшпиньки, почав ловити слова промови, в загальній штовханні йому кілька разів наступили на босі ноги, він ледве втримався, аби не заверещати од нестерпного болю.

Почав накралати дощ.

— Прийде ще такий час, — до неслося до нього, — коли ми керуватимемо природою. Аякже, навчимося! Захочемо — йде дощ, а ні — то йому й зась...

Валько по голосу визнав сусіда, дядька Героніма Абрамського, що слюсарює в залізничних майстернях і ходить у більшовиках.

Дощ дедалі дужчав. Люди ховалися під дерева і стріхи ближніх хат. Дядько Геронім лишився на місці. Все балакав про нову владу, про нове життя... Вже промок до нитки, але не змовкав і не йшов з-під дощу. Слухачі не розходилися, і це додавало сили, він іще патхненніше малював пролетарську будучину.

А малому Волхонському все не йшло з голови: як це, невже справді можна відмінити дощ? Певно, можна. У дядька Героніма ого скільки книжок, там про все понаписувано...

Того ж літа видалася страшна посуха. Загрожував голод. Як не молилися бабки, скільки не були поклонів перед божими образами — не допомагало. Не було дощу. Пішли до батьки. Зібрав він парадіан, винесли з церкви хоругви, іконки, рушники за Гайворон просити у бога дощу.

Минуло по тому два дні, три, тиждень, а дощу як не було, так і нема. Погрожали тоді мужики та й звернулися до Абрамського: може, він уже навчився викликати дощ.

— Ви ж спершу до бога пішли, — відказує дядько Геронім, — не йняли мені діри... Тенер нічого певного пообіцяти не можу.

— Дядю, а ви справді можете у бога дощу випросити? — озвався Валентин, коли всі розійшлися.

— Хто це тобі сказав? — реготнув дядько Геронім і став розтлумачувати, що бог тільки в казці є. В казці, яку попи вигадали, а темні люди й повірили.

— Як же ви дощу добудете? — не втавав Валько.

— Зараз, ясно, ніяк не добуду. Для цього сильно вченим потрібно бути, машини непрості мати. А ось ти, скажімо, як вичиниш, то й зможеш дощем заправляти. Та що там дощем!.. До школи тебе батько записав?

— Ні, ще.

— Ходи й передан батькові, що нову школу відкриває цієї осені. Без попа і закону божого. Звати-мється — єдина трудова школа. Відтоді дев'ятирічний Валько став часто заходити до Абрамських. Разом з першими комсомольцями слухав дядькові розповіді, потім шукав у книжках малюнки. Не міг дочекатися школи, щоб самому навчитися читати дядькові книжки.

Іноді Геронім Васильович брав Валька в молодіжний клуб, що містився в будинку залізничника Галінта. Там уголос розбирали статті з газет, журнали, читали лекції про поточний момент. Особливо сподобалася Валентині лекція «Походження життя на землі». Він кілька разів прослухав її.

— Наслухайся, хлопче, мо' й з тебе що буде... — назвали чоловіки, бачачи, як загоряються хлопцеві очі.

А Валько знав уже, що з нього буде. Давно приглядався до членів РКСМ, які ходили в гімнастерках захисного кольору, до п'ятинадцятилітніх хлопчаків, що творили славу й захоплюючи діла. Назавше зберегла пам'ять підлітка, як кімівці до Міжнародного юнацького дня відремонтували в неробочий час паровоз і два вагони.

Ой паровоз став, як картинка! На тендері з одного боку намалювали селянина з косою край буйних хлібів, з іншого — робітника з молотом перед ковадлом.

— Дядю, а що ото на котлі понаписувано?

— «Владаю міра будет труд!» і «Да здравствует РКСМ». Ось що! — підморгнув Геронім Васильович.

А хлопчина вже ніби нічого не бачив і не чув, так прикипів очима до дверей передньої топки, де красувався величезний значок КІМУ.

Описав мітинг паровоз-красень вирушив у свою першу путь. І здавалося хлопцеві — в надвечір'я з паровозної труби вилітають ще іскорки, а зорі, невеличкі зорі...

Хтозна, може, саме тоді вилетіла з топки і його зірка, шукаючи свого місця серед небесного безмежжя над тихим, сумирним Бугом.

«Буг! О Буг! Разом з потоком своєї води женеш час і життя вперед. Твої звивисті береги з тихими вербами пам'ятають, як мене носили в пелюшках, настирливо вчили ходити побузками стемками, ставили на ноги, вчили самостійної праці, вчили розуміти суворість життя, розбірались у самому собі, раділи чесному труду».

(Із щоденника).

2. ГОРОБИНА НІЧ

Потім мчав зі скаженою швидкістю. Наказано затемня дістатися мало не передньої лінії фронту, вивантажити боєприпаси і до світанку вивести звіти поранених...

І так уже не першу ніч безугаву мотався ешелон. Залізничники з паровозної колони особливого резерву Народного комісаріату шляхів сполучення валилися з ніг, усю ніч не сплячили очей. Для перепочику лишався хіба що день, але за цей світловий день треба було встигнути передати поранених у госпіталь, повантажити продукти, снаряди, гармати, а часто й платформи з танками причепити. І все це господарство поїздний майстер Валентин Волхонський мав обійти, обдивитися, обстукати кожну буксу, зазирнути під кожну вісь.

А. СЕРІКОВ.

(Далі буде).

ЯКІСТЬ НАШОЇ РОБОТИ:

Проблеми молодіжної лекції

3 ПЕРСПЕКТИВОЮ

Рішення XVIII з'їзду ВЛКСМ вимагають від нас посилити роботу серед молоді по виконанню у неідеологічній свідомості, волі і вміння будувати комунізм. Потім інформації, ідеологічна боротьба двох систем ставлять високі вимоги перед лекторами. Тож міськими і райкоми ЛКСМУ повинні постійно тримати в полі зору роботу лекційних груп, спрямовувати тематику лекцій, ретельно добирати майстрів слова.

Сьогодні кожну третю лекцію читають у молодіжній аудиторії. Питання ленінської теоретичної спадщини, теорії марксизму-ленізму, внутрішньої і зовнішньої політики КПРС на сучасному етапі, радянського способу життя знаходять широке втілення. Тим часом значно менше лекцій читають лекторські групи міських і райкомів ЛКСМУ та історії КПРС, ВЛКСМ та молодіжного руху.

На нашу думку, важливу роль у плануванні роботи, поліпшенні її проведення могли б відіграти методичні ради лекторської групи обкому ЛКСМУ та лекторських груп міських і райкомів комсомолу. Саме через методичну раду міськом чи райком комсомолу міг би здійснювати постійне керівництво групами, впливати на тематичну спрямованість лекційної пропаганди. Адже рада — робочий орган, що обговорює план і графік лекційної пропаганди в районі, пов'язує їх з планами

роботи міської чи районної організації то-вариства «Знання».

Методична рада своїми силами рецензує лекції, додає до них узагальнені місцеві матеріали.

Не в кожному міському і райкомі комсомолу є школа молодого лектора, не кожний міськом і райком має можливість її організувати. Ім-то обком комсомолу ухвалив рішення про створення дворічної заочної школи лекторської майстерності.

Назустріч 60-річчю ВЛКСМ і першій річниці нової конституції СРСР з 2 по 7 жовтня буде проведено Все-союзний тиждень лектора. Пряме завдання лекторських груп — вести активну пропаганду славної історії КПРС та історії ВЛКСМ,

показати досягнення і перемоги соціалістичного способу життя, можливості, які дає нова Конституція СРСР. Особливу увагу слід звернути на висвітлення роботи ВЛКСМ, місцевих комсомольських організацій по виконанню завдань десятиріччя, рішення XVIII з'їзду ВЛКСМ і XXIII з'їзду ЛКСМУ.

Для цього потрібно також ширше використовувати такі форми роботи, як культурно-лекційні бригади, агітпоходи, громадсько-політичні читання тощо.

А. КУДРЯЧЕНКО,
зав. лекторською
групою обкому
ЛКСМУ.

Люба БАБЕНКО — активний учасник життя у рідному колгоспі імені Карла Маркса Петрівського району. Робота у неї була теж відповідальна — як і в механізаторів. Бо смачно зварений борщ, апетитна, запашна наші — це хороший настрій, бадьорість і енергія у літборців. І дівчина старалась, допомагаючи мамі на кухні. А потім встала жінцям обід у поле.

Фото С. АНДРУСЕНКА.

СЕРПНЕВЕ сонце не поспішаючи заковувало сл за обрії, нагадуючи шмат розжареного заліза, щойно викопленого з горни димними рунами сільського ковала. В надвечір'я десь далеко за селом рвалася з чийось грудей пісня. Але вони не помічали краси серпневого вечора, не вслушалися в переливи мелодії. Стояли кружком на майданчику біля школи і знову визнавали одне одного. Час майже не змінив зовнішності колишніх десятикласників. Дехто, правда, посоліднівав. У статевих жінках не відразу вгадувалися оті метки дівчата-випускниці, що білими метеликами порхали у прощальному вальсі на випусковому вечорі далекого тепер 1968 року.

Найбільше несподіванок було, звичайно, для педагогів. І колишньому директорові школи М. Ф. Жаборицькому, і вчителю О. І. Арманові, В. В. Вишневецькому, Н. А. Козицькій, М. С. Вишневецькій та іншим нелегко було відразу призначити своїх колишніх учнів...

Вони не пізнавали коліс просторого шкільного подвір'я. Яким невеликим здається воно тепер! А оті два десятні східці на другий поверх, де розміщалися десятий «А» і

МИ — РАДЯНСЬКІ ДЕСЯТЬ СХОДИНОК У ЖИТТЯ

ПОДОЛАЛИ КОЛИШНІ ВИПУСКНИКИ
ХМЕЛІВСЬКОЇ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ № 1
МАЛОВИСКІВСЬКОГО РАЙОНУ

десятий «Б». Як довго треба було підніматися ними, особливо коли спізнився на урок...

Десять років, десять сходінок у життя. Одні долали їх без особливих зусиль, давно знаючи, чого прагнуть. Як, скажімо, Анатолій Паровишник. Школа, відмінно складені вступні екзаменати до Мірогородського інституту сільськогосподарського машинобудування, навчання, армія, робота на ківеському заводі «Червоний екскаватор» — начальником дільниці. Прямі і впевнені дороги. Інші долали першу сходінку важче. Дівчі пробували вступити до педагогічного інституту Галини Синиці, дівчі не проходилися по конкурсу. Не відступилися від мрії. Втретє славши екзаменати, вже на «відмінно», зробила перший не-

легкий крок до мети. Тепер викладає російську мову і літературу в одному із сіл Маловиस्कського району. Не відразу потрапили до сільськогосподарської академії Віктор Вербовацький і Євген Погорьлий. Та не спавали перед першими труднощами — і академія позаду. Нині вчені, агрономи складають екзамен на живих полях колгоспів. На зустрічі вони прибули прямо з поля, де щойно закінчили живувати.

Одне по одному ступають наперед двадцятирічні молоді люди, розповідають про себе, про свою роботу, діляться планами на майбутнє. Лікарі Валентина Шамка і Володимир Рубан, технік-будівельник Іван Шамара, радіотехніки Микола Рубан і Віктор Рябоконь, тналя Ва-

лентина Півсва, економіст Тамара Філіпенко, ветлінар Люба Боброва, шофер Володимир Грищенко, шахтар Володимир Чермачин, продавець Валентина Запорожець, інженер-економіст Лариса Силіч — їм та іншим учасникам зустрічі дада півтінки в життя звичайна сільська школа, яких тільки в нашій області — тисячі.

Уляглися перші хвилини від зустрічі, вручено букети квітів учителям. «Двадцятий «А» і «двадцятий «Б» приймають до вічного вогню. Ілюмінують білі підніжки пам'ятника квіти пам'яті людської. Вісімдесят чоловік засталися у хвилині мовчання, віддаючи шану тим, кому зобов'язані своїм щасливим сьогоденням. За традицією фотографується біля Вічного вогню, обмінюються адресами...

Давно вже сіло сонце, а розлукається не хочеться. Навівають спогади мелодії 1968 року, неначе зумисне підібрані організаціями зустрічі. Кружляють у танці пари, як тоді, далекого випускового вечора.

Це чудесно — побувати хоч один вечір у гостях у своєї шкільної юності...

Ю. ДМИТРЕНКО,
спікдор «Молодого
комунара».

Жодного відстаючого поруч!

ХВИЛИНИ — ЛІК

Оті три дні в липні надозго запам'ятаються комсомольсько — молодіжній ланці формувальників Станіслава Булича з Долинського заводу залізобетонних виробів. Цементу немає, час іде, а на календарі — кінець липня. Доля місячного плану вирішується. Цемент, нарешті, привезли, але втраченого не компенсує старими методами, як не старайся.

Збори колективу тривали недовго, та й не було про що сперечатися: пропозицію ланкового схвалили всі. Вирішили поділити ланку на два загони, один з яких виготовлятиме панелі, другий — безарматурні бетонні вироби.

Якщо теоретично, то наче й нескладна справа, а ось практично одному довелось працювати за двох. Для Сергія Крокіна, Раїси

Пастухової, Валерія Гончара та їхніх товаришів ланці хвилина подорожчала вдвоє, бо від виконання плану залежить честь підприємства. Липневий (1978 р.) Пленум ЦК КПРС висунув вимогу поліпшити організацію капітального будівництва на селі. І за втілення в життя цієї вимоги відповідає невеликий колектив Станіслава Булича.

Завдання липня тоді виконали. З 519 кубометрів продукції 14 кубомет-

рів були надплановими. В серпні колектив теж порадував високими показниками, кількісними і якісними. Майже всю продукцію формувальники здають з першого пред'явлення. Коли немає можливості робити панелі чи плити перекриття, ланка в полігонних умовах випускає блоки під фундамент. Як і тоді, в кінці липня, кожна хвилина на строгому обліку.

В. ЖУРБА,
працівник долинської
районної газети «Шля-
хом Ілліча».

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

«ВІД СИСТЕМИ —
ЛИШЕ НАЗВА»

У рейдовому матеріалі, надрукованому під таким загальним у «Молодому комунарі» за 8 червня, йшлося про незадовільну роботу деяких будівельних організацій тресту «Кіровоградміськбуд» комбінату «Кіровоградміськбуд», управління механізації будівництва цього комбінату, виробничого об'єднання «Кіровоградзалізобетон».

Як повідомив редакцію заступник начальника комбінату В. Г. КОНОВА-

ЛОВ, матеріал обговорено з участю керівників згаданих організацій. Факти поганого постачання об'єктам розчину та інших будівельних матеріалів, непродуктивного використання техніки підтвердились, критику визнано правильною. Тепер уже відремонтовано розчинобетонний вузол виробництва № 4 об'єднання «Кіровоградзалізобетон», у Мінвизбуді УРСР розв'язано питання про забезпечення необхідними інструментами і спеціальним робітниками тресту «Кіровоградміськбуд». У цілому колективні тресту почав працювати ритмічніше, виконує план зростає продуктивність праці.

УЧИТИСЬ! УЧИТИСЬ! УЧИТИСЬ!

Завтра знову продзвенить шкільний дзвінок. До класу зайде вчителька і привітається:

— Добрий день, діти! Спокійним, рівним голо-
сом ці слова ще зовсім
недавно сказала нам Надія
Іванівна Довгопола. Добра,
уважна, мила. Разом з нею
ми то здійснювали мандрів-

у переддень початку
нового навчального року
хочу сказати щире, сердеч-
не спасибі рідній школі,
вчителю за все: і за на-
буті знання з основ наук,
і за те, що навчили люби-
ти свій край, своє село, за
те, що допомогли освоїти
тану складну й почесну
професію механізатора.

Ю. КРИЖАНІВСЬКИЙ,
випускник середньої
школи № 1.

* * *

Шістнадцять років мину-
ло з часу закінчення мною
школи. Тас чималий...
пригадую, як ми часто
збиралися після уроків у
своєму маленькому затиш-
ному класі, щоб домови-
тись про тему наступних
підприємств, а пізніше й
комсомольських зборів,
допомогти одне одному з
того предмета, який дава-
вся найважче, обговорити
майбутній номер класної
стінки. І завжди поруч
нас була Надія Іванівна
Стрілець, наш класний ке-
рівник. Відмінний знавець
свого предмета, таланови-
тий педагог, чудова люди-
на — такою вона залиша-
ється в моїй пам'яті.

Я вдячний Надії Матвіїв-
ні за те, що вона прище-
пила мені любов до точних
наук. Це відіграло неабия-
ку роль у моєму житті.
Закінчивши технікум ме-
ханізації сільського госпо-
дарства, а пізніше й інсти-
тут, я став інженером.

Завтра — 1 вересня.
Завтра я теж піду до шко-
ли, але вже не як учень, а
як батько. Шкільне життя
починає моя донька Іночка.
То хай же щастливий ста-
ть її дорога в країну знань.

М. КРИВЕНКО,
випускник восьмиріч-
ної школи № 2,
с.мт Новгородка.

„СПАСИБИ, ШКОЛО!“

Слово —
випускникам

ни у світ пушкінських ге-
роїв, то хвилювалися за
долю молодого вартівця, то
закоплювалися лірикою
Есеніна. Ми раділи з На-
дією Іванівною, ділилися
своїми думками, надокуча-
ли її запитаннями.

...Нелегко було розлуча-
тися зі школою. Адже вона
стала для нас другою до-
мівною, а вчителі — вод-
ночас ласкаві і вимогливі,
принципові й доброзичли-
ві — близькими, рідними
людьми.

Після закінчення
школи я працював поміч-
ником комбайнера в кол-
госпі імені Шевченка. Дос-
відом, майстерністю діли-
вся зі мною Микола Авра-
менко — вчитель, настав-
ник. Поні що мій трудовий
внесок скромний, та я пи-
шаюся тим, що мені до-
рили тану серйозну справу.

У Кіровоградському педагогічному знаменна подія:
відкрився історичний факультет. Ного перші студенти
урочисто одержать студентські квитки і стануть повно-
правними господарями інститутських аудиторій, кабін-
етів.

Хто ж вони, перші студенти-історики? Звернемося до
статистики. Всього їх 55: 38 хлопців і 17 дівчат, що
випертали чималий конкурс при вступі. 39 чоловік із
загальної кількості — робітники і колгоспники або діти
робітників і колгоспників. 42 чоловіки приїхали випитися
із сільської місцевості (до речі, найбільше з Голованів-
ського району). Двадцятьтеро мають за плечима тру-
довий стаж більше двох років.

Отакі вони, першоккурсники-історики, в офіційних
паперах.

А ось живі, радісно збуджені (студенти ж! Та ще й
перші!).

Валерій МІОНЧИНСЬКИЙ:
«Висловити свою радість
навіть слів не вистачить.
Я два рази вступав на
історичний факультет. Не тала-
нило. А цього року ді-
знався, що в моєму облас-
ному місті відкривається
заповітний факультет. По-
віз документи, склав екза-
мени. І ось уже студент!
Хоча ще не слухали лек-
цій, не знайомилися з ви-
кладачами, але вже дещо
зробили для інституту. Ба-
чите он той-новий спор-
тивний зал? То наші сту-
денти-історики наводили
в ньому і коло нього на-

лежний порядок. Уже й
познайомилися одне з од-
ним. Працювалося весело,
з вогником: для себе ж,
для своїх товаришів упо-
рядковували новий зал.

Сьогодні мені б дуже
хотілося побажати всім
учорашнім абітурієнтам,
тим, хто вступив до омрія-
ного вузу, успішного на-
вчання та бадьорого, ве-
селого настрою, а тим,
для кого не продзвенить
цього року перший сту-
дентський дзвінок, — не
занепадати духом, працю-
вати, готуватися до нових
іспитів і вірити, що обо-
в'язково станеш студен-
том».

ПЕРШІ

Юрій БРОВЧЕНКО: «Я
дізнався, що в Кірово-
градському педінституті
відкривається новий фа-
культет, від свого класно-
го керівника, вчителя істо-
рії. Признатися, я дуже
зрадів, бо ще з сьомого
класу моїм найулюблені-
шим предметом стала

історія. І шлях собі визна-
чив давно: бути тільки
істориком. Перші вражен-
ня? Незабутні! Правильно
сказав Валерій, що й пра-
цюється нам весело, ціка-
во. У процесі роботи зна-
йомилися, колектив уже
свій, курсовий, створює-
ться. Я приєднуюся до
слів Валерія і теж хочу
побажати всім першокурс-
никам цікавих лекцій, від-
мінних оцінок і незабут-
них вражень».

Новостворений факультет поки що невеликий. Та і
інститут, і школи області покладають великі надії на
майбутніх його вихованців. Адже не секрет, що в об-
ласті існує проблема забезпечення шкіл учителями істо-
рії і суспільствознавства.

— Відкриття факультету, — каже завідувачий ка-
федрою історії КПРС, доцент П. Н. Безтака, — це
справді знаменна подія. Область завдяки йому зможе
уконплектувати школи, особливо віддалених районів,
кадрами. Ми сподіваємося також, що випускники пі-
дуть працювати лекторами, пропагандистами (до речі,
їх в області теж ніби ще не вистачає).

Наші перші абітурієнти витримали складний іспит,
адже конкурс на новий факультет був набагато ви-
щим, ніж на будь-який інший. Усі, хто завтра прийме
клятву студентів, продемонстрували на вступних екза-
менах міцні знання. Хочеться побажати їм в інституті
поглибити, розширити набуте в школі, щоб через чо-
тири роки стати гідним поповненням великої сім'ї пе-
дагогів-істориків.

У добру путь, історичний!

Л. ЧОПЕНКО.

ДО ПОБАЧЕННЯ, ЛІТО!

Востаннє прощували
над піонерськими табо-
рами звуки горнів, зби-
раючи дітей на урочисті
лінійки, присвячені
завершенню трестової
зміни. Надовго запам'я-
тається тисячам хлоп-
чиків і дівчаток у че-
рво-них танцюючих літо,
яке подарувало їм хви-
люючі зустрічі з вете-
ранами партії і комсо-
молу, героїми війни і
праці, учасниками все-
союзних фестивалів мо-
лоді і студентів, походи
по місцях слави бато-
нів, захоплюючі спор-
тивні змагання.

На фото: учні Бір-
ківської середньої шко-
ли Олександрівського
району в останній день
перебування в піонер-
ському таборі.

Фото В. КОВПАКА.

«ЩОБ УРОК БУВ НЕПОВТОРНИМ»

Класа Нижник іще задовго
до свого першого вчитель-
ського вересня була, як ка-
жуть, у повній бойовій гото-
вості. Упорядкування спортив-
ного майданчика, стінди з
шкільному коридорі, стінні-
ка, присвячена Олімпіаді-80,
гарно оформлені папки з де-
тальними розробками кожно-
го уроку фізкультури для ко-
жного класу — про все це за-
здалегідь подбала молода вчи-
телька. Назив устигла позна-
йомитися зі своїми завтрашні-
ми вихованцями, залучивши їх
до упорядкування шкільного
спортмайданчика.

І зустрілися ми з Клавою
там, на спортмайданчику.
Струнка, усміхнена, енергійна
дівчина. Велика спортивна сум-
ка через плече. На ногах —
легкі спортивні черевики. Ди-
вилася вона на невелике поле
своїї майбутньої роботи і вже
уявляла, як розширеними до-
ріжками бігатимуть перші
шкільні чемпіони.

А вітм, надамо слово самій
Клавді МIRONIВНІ Ниж-
ник, учительці фізкультури Бе-
режницької восьмирічної шко-
ли Кіровоградського району.

— Першого вересня ніяк не
дочекаюся, хоч і хвилююсь, як
думка майже: це ж у мене в
перший день навчання два уро-
ки — у п'ятому класі й у вось-
мому. Як то все буде? А проте
вірю, що буде все гаразд, бо
вдяючи ї в школі (з середини
серпня) то відчувало, що і ди-
ректор Леонід Сергійович Цу-
канов, і вчителі ставляться до
мене доброзичливо, допомага-
ють освоїтись, настроїтись на
робочий лад. А це, знаєте, дуже
позитивно впливає. Хочеться
скоріше працювати, працюва-

ти, з повною віддачею. До речі,
я потрапила в тану школу, де
сама господарка на спортивно-
му майданчику. Як ж одна тут
вчителька фізкультури. Звичай-
но, це надто відповідально,
бо і за успіхи, і за невдачі пи-
татимуть тільки мене. Але це й
надзвичайно цікаво, я маю на
увазі простір для роботи, мож-
ливість на практиці перевірити
свої сили, свої знання, своє
вміння.

Надого залишилося в моїй
пам'яті районна конференція,
що проходила 24 серпня. Все
було там цікаво, хвилююче.
Нам, молодим спеціалістам,
вручили трудові книжки, квіти,
так хороше привітали, так теп-
ло прийняли до своєї сім'ї.

Але, звичайно, не тільки це
пам'ятатиму. На конференції
чимало повчального було ска-
зано в доповіді секретаря рай-
кому Т. І. Вальової, виступав
учителів. Було боляче слухати,
як у деяких школах ставляться
до уроків фізкультури самі ж
учителі фізкультури, як прихо-
дять без належної форми, без
конспекту уроку, приходять,
аби чергу відбутися. Саме тут, на
конференції вчителів, я твердо
вирішила: вести свій предмет
так, щоб зрозуміли і вчителі, і
діти, і батьки: уроки фізкульту-
ри такі ж потрібні, такі ж зна-
чущі, як і уроки математики,
фізики чи, скажімо, мови і лі-
тератури.

У нашій Конституції є стат-
тя 42, де сказано, що ми по-
винні особливо піклуватися
про здоров'я підліткового по-
коління. А ми часто не задуму-
ємось над тим, що міцне здо-
ров'я закладається ж на уроках
фізкультури.

Я мрію зацікавити дітей,
створити такі умови на спорт-
майданчику, щоб кожен учень
доставав задоволення, щоб лю-
бив фізкультуру.

Згадується мені одна з ви-
робничих інститутських прак-
тич, яку я проходила в школі
№ 34 м. Кіровограда. Згадує-
ться найчастіше, бо уроки фіз-

культури в тій школі були для
нас, тодішніх студентів, ще
одним інститутом. Гепер мрію
щось подібне запровадити і в
моїй школі. Я вже продумала
це. І найдоцільнішою формою
уроку вважаю тану: розмин-
ка, основна частина, а в кін-
ці — обов'язково якась спор-
тивна гра, причому кожного
уроку — різна. А ще — інди-
вудальний підхід до учнів, умін-
ня побачити, визнаги, що кому
до вподоби, що у кого найкраще
ще виходить. Узнати, щоб роз-
вивати природні дані кожного
учня. Угоди і можна досягти
хороших результатів, отоді й
не соромно буде виставляти
шкільну команду на змагання.

Задумів, планів у мене чимало.
Наприклад, я сама спеціалі-
зувалася на гандболі. Тепер і в
школі хочу створити гандболь-
ну команду.

Завтра — перше вересня...
Для когось, як і для мене, трі-
петно озветься в душі перший
дзвінок у самостійне вчитель-
ське життя, а хтось заочно
зайде у знайомі класи. І мені
хочеться всім своїм колегам
побажати, щоб цей рік був
несхожим на інші, щоб не зга-
дав вогник теорчості в серці
кожного вчителя, щоб і учні, і
самі педагоги діставали якнай-
більше задоволення від кожно-
го уроку, щоб кожен урок був
неповторним.

Коли ми йшли з Клавою ву-
лицю Бережники, кілька хлоп-
чиків хором привіталися. «Зна-
ють», — усміхнулася моя спів-
бесідниця. А хлопчики заціка-
лено дивилися на свою нову
вчительку. Мабуть, вони, як і
Клава, теж із нетерпінням че-
кають першого вересня, щоб
ближче познайомитися зі своїм
фізруком. Можливо, ці хлоп'я-
та теж мріють стати чемпіона-
ми, хоч не всісвітньовідомими,
хоч шкільними, і чекають, що
нова вчителька допоможе їм у
цьому, допоможе стати міц-
ними, загартованими, справж-
німи мужчинами. Що ж, хай
щастить Клавді Нижник. Хай
стануть реальністю її планкі
мрії.

Л. ВАСИЛЕНКО.

ДО ШЕСТИНАДЦАТИ ЛЕТ

Стихи В. ХАРИТОНОВА.

Музыка С. ТУЛІКОВА.

Ты за парту со мной
Снова рядом садишься.
Из-за этого я,
Может, двойку схвачу.
И не мне одному
Ты, красивая, снишься.
И к тебе я во сне,
Словно к звездам, лечу.
Выйдем утром в метель,
Выйдем вместе мы, чтобы
Лица ветром обжечь.
Стать в два раза сильней.
Вот такая любовь —
Это вера и верность.
Это счастье двоих
Позрослевших друзей.

И когда полетим
На другую планету,
Мы об этом с любовью
Напишем рассказ.
Мы пона про любовь
Говорим по секрету.
Только двое о ней
Знают в классе у нас.
Будет путь наш далек.
Будет трудным и длинным,
И таинным ностром
Разожжем мы рассвет.
Про такую любовь
Пусть снимают картины
И пускают в кино
До шестнадцати лет!

ДО ЛЕЙТЕНАНТА ШМІДТА

Стежку до Миколаєва міровградським туристам проклали давно. Маршрут, реконструйований працівниками Кіровоградського бюро подорожей та екскурсій (тепер — з відвіданням Очакова), стає дедалі популярнішим у наших земляків.

Одну з кращих вулиць Очакова названо ім'ям Шмідта. Поруч пам'ятника герою — давній приміщення. «В цьому будинку», — казав меморіальна дошка, — з 6 по 8 лютого 1906 року проходив суд над лейтенантом П. П. Шмідтом та іншими учасниками повстання на крейсері «Очаков».

Очаків — місто зі старою давньою культурою. На околиці збереглися залишки старої фортеці. Туристи можуть відвідати музей О. В. Суворова, побувати на острові Березань, де, як і в місті, встановлено пам'ятник П. П. Шмідту.

Пам'ятник О. В. Суворову.

Текст і фото
Ю. ДНІПРОВСЬКОГО.

Він стояв посеред хати-читальні на вичоганій роками лаві і читав Василя Чумака:

Доволі Крильцями ланцюг:
Тріпоче прапор соколинний!
Вони спинили хотіли рух,
А ми все лине, лине, лине,
І наш завзято нутрий гімн
Ширяє срібні блискавиці.
Туди — червоні береги —
З низин. Туди. Ми — крила.
Птиці!

У руці — дві книжечки: вірші поета і комсомольський квиток, який годину тому вручив йому комуніст Іван Рибницький.

Він, Пантелеймон Рибницький, був першим. А потім вже комсомольцями стали Григорій Пінковський, Яків Крижанівський, Іван і Пантелеймон Жученки. Одразу ж у Даниловій Балці організували комсомольський осередок. І він його очолює.

А через день уже йшов з друзями до людей. На грудях у кожного — червона стрічка.

Заходили в найбідніші двори, де жили сім'ї воїнів, віддалеко від рідного дому добирали ворога молоді України Рад. В одному місці біля хати тині плели, в іншому — на городі порадис.

— Дива та й годі!.. Хто ж не ваг примусив мати таку турботу? — питали часом сироти, вдовин, старезні діди.

— Нам так серце веліло, — хотів сказати Пантелеймон — Комсомольське серце. Але подумав, що це буде не скромно.

— Свідомо революція! — за всіх відповідав Яків Крижанівський.

Часом Пантелеймон Рибницький йшов до одностайності разом з комуністами. Виконував завдання по продовженню.

А якось прибіг додому зі зброєю.

— На полювання піде, дитини? — промовила збентежено мати.

— Атож, на воєну, — лукаво блиснув очима. — Взяв Полікарпа Ільницького знову гостює на голопузистих хуторах.

ЩЕ ЗІ ШЛЯХУ помітив на воротах великий клапоть паперу. Підійшов ближче, прочитав при місячному світлі: «Слухатимеш партійців — ребер не порухнеш».

Сторожко оглянувся. Але на вулиці нікого не помітив.

— Тьху та й тільки на вас! — кинув зі злістю.

На порозі знову зупинився. Бо під клямкою теж білів записок.

Розгорнув. А там: «Хочете нажитися з нашої землі? А дзуськи! Хіни нажеретеся...» На звороті: «Сарафанік хвалить тебе, казав, що маєш серце, мов жарінь. Дивися, щоб усе твоє обійстя не заплило жаром».

Зайшовши до хати, теж узявся за перо. Тільки не погрозилив писульки складав, а сількорівську замітку «Тиха вода береги підмиває». Потім на папір лягали великі, плакатні літери: «В неділю в хаті-читальні відбудеться тематичний вечір «Ми — безбожники». На іншому аркуші: «Наслідуймо приклад саватинівців! Хто має хист артиста, покажіть його людям. Записуйтеся у наш самодіяльний театр!»

ЗВЕЧОРА місяць стелив селом золоті стежки — сюди, де на імпрізованій сцені, що біля комуністичної драмгуртки, виступав вітер покоївня небом розвигнані хмари. Довелося засікти ще два ліхтарі. Рибницький поглянув на шлях, чекаючи сигналу від комсомольських патрулів. І в той час як на балатайках музиканти заграли коломийки, Пантелеймон легко штовхнув Феодора Струтинського:

— Хутчіш звідціль! Зерно ховають...

І хлопці вислідили, як куркуль Стародубовський у глинищах запопував хліб. Уранці комсомольці привезли шешню на сільський майдан.

У багатьох із нас діти сухарів раді, — казав людям Пантелеймон. — А отаї хазайчики хочуть їх надвередити голодом.

З нагоду злінок хтось вигукнув:

— Ви які! А це сердилками прикидаються...

Він над усе любив барви стелу.

Вважаю, що нема на світі більшого дива, ніж чарі шнечного лану.

І коли Пантелеймон Рибницький закінчив полікурсу, став комуністом, коли в Балтському повітовому комітеті партії спитали юнака, куди б він хотів піти працювати, він відповів:

— Серед хліборобів.

Знову приїхав у Данилову Балку. Був інструктором волосного комітету комсомолу. Потім і на партійну роботу перевели його. Ще й до-

сі в селах Ульянівського району люди пам'ятають, як молодий комуніст допомагав селянам стати на вірну стежку, як доводив до їхньої свідомості політику Країни Рад.

Не побоявся Пантелеймон зустрітися з бандитами, якими верховодив Яків Червоний із села Грушків. Таумачив, що помиляються, відкрив для них справжнє обличчя отамана.

29 серпня в Кіровограді відбулася конференція ветеранів комсомолу Кіровоградщини. Представники Ульянівського району згадали і його ім'я, ім'я першого комсомольця Пантелеймона Рибницького.

ЖАРІНЬ

Невдової банда Червонія розпалась. Ніхто не чув уже про зграю розбійників Сікорського, яка діяла неподалік Копаро-Олександрівки. І в цьому була чимала заслуга Рибницького, його друзів — сільських активістів.

Але вороги ще спиналися на ноги, носили під полою ніж, обріз. Плекати надію на вороття старих порядків, вони вперто заступали шлях молодому комуністові.

У ПРИБУЗЬКИХ селах Пантелеймон організував збори неможливі. Іноді повертався в Данилову Балку пізно. Якось їхав через Богданівку. Вирішив переночувати у сестри. Куркуль Охріменко візнав Рибницького, коли той даверт в двір Ольги. І не встиг Пантелеймон задрімати, як поспалося з віком скло.

— Ану покажіть, агітаторе! — пролунав біснуватий голос.

Швидко одягнувся. Приготував вибухівку, револьвер.

— Злякався? Мовчати?..

І постріл з куркульського обріза розколов тиню ночі.

Пантелеймон кинув через відчинене вікно вибухівку. Куркулі за-

лягли в ягіднику. А тим часом Рибницький вискочив з хати через приціпне вікно. Перебіг до хліва сусіда Ольги. І вже з горнища стежив за бандитами.

Рибницький кидав з горнища останню вибухівку і, зісковзавши на землю, біжить за околицю села. Ось-ось уже соняшники. Ще хвилина — і він урятується.

Не добіг. Гарячий метал уп'явся в його ногу. Пантелеймон похитнувся. І впав. Спробував підвестися — не зміг. Лежачи у вирубку, цілившись в чорні постаті куркульів, що лізли до нього. Припав до землі ще один поранений бандит. Зостався лише один патрон.

— Єдина куля. На вже... для мене...

Набув біла тиша, яка ось-ось мала репнути.

А куркулі знову полізли до нього. Раптовий постріл налякав їх. Зіп'ялися на ноги не швидко. Приповіли до Пантелеймона. Та він лежав нерухомо, притулюючись устам до землі. Стріляли в нього, нівели його ногами.

Комсомольці знайшли тіло Пантелеймона Рибницького, поховали в Даниловій Балці.

ВІЙХОДІТЬ на світанку з хати юнака, виходить за ворота поспіша від страждань мати — синів. Простують туди, де похований творець червоного засніну. Несуть вогнисті, мов сама жарінь, квіти.

Так, пам'ять про дорогу людину в серцях хліборобів Данилової Балки не загасне ніколи. Вулицю, де жив Пантелеймон, вони назвали вулицею Рибницького. А молоді трудівники колгоспу імені Богдана Хмельницького, зарахувавши першого комсомольця почесним членом своїх бригад, збагачують його зарплатою свою комсомольську копилку. Відкрито в селі краєзнавчий музей. Ціла експозиція про нього, першого комсомольця Пантелеймона Рибницького.

Тут згадує його улюблене:

І наш завзято нутрий гімн

Ширяє срібні блискавиці.

Туди — червоні береги —

З низин. Туди. Ми — крила.

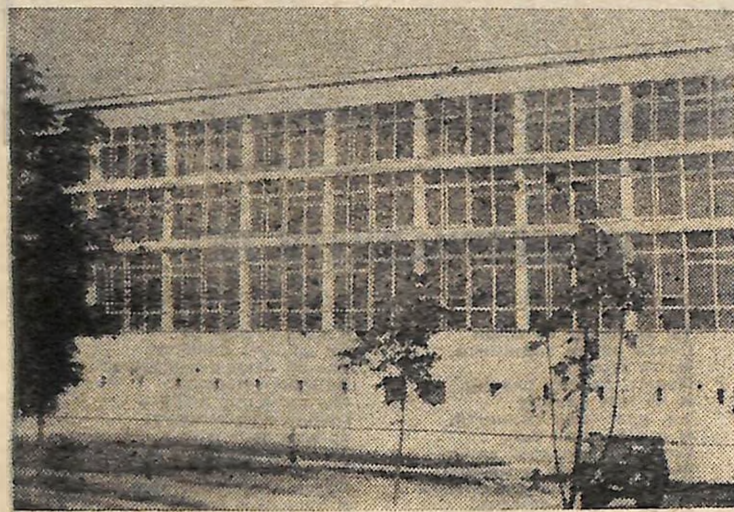
Птиці!

Червоний заснів триває. І йде далі. В революцію.

М. ШЕВЧУК.

с. Данилова Балка

Ульянівського району.

НОВИЙ ПЛА-
ВАЛЬНИЙ БА-
СЕЙН У МІСТІ
ОЛЕКСАНДРІ.

Фото А. БУ-
ДУЛАТІЄВА.

СКА (ЛЬВІВ) — «ЗІРКА» — 2:0

Черговий матч кіровоградська «Зірка» провела у Львові з армієвцями і зазнала поразки — 0:2. Це вже п'ята невдача на цьогорічний першості. Вона примусила «Зірку» переміститися з четвертої сходинки на п'яту.

Турнірна таблиця на 31 серпня має такий вигляд:

	І	М	О
«Металіст»	32	46-14	50
«Колос» Н.	32	42-24	45
«Кристал»	31	36-14	44
«Хривбас»	32	46-23	42

«Зірка»	32	33-18	42
«Буковина»	31	37-18	41
СКА К.	31	51-24	39
«Десна»	31	31-22	34
«Локомотив»	31	24-21	32
«Спартак»	31	37-25	31
«Атлетика»	31	34-31	31
СКА Л.	27	31-26	30
«Авангард»	31	31-29	28
«Суднобудівник»	32	27-33	26
«Новатор»	32	43-44	27
«Фрунзенець»	31	29-39	27
«Колос» П.	32	32-36	26
«Говерла»	31	27-42	26
«Поділля»	31	14-38	22
«Дніпро»	32	17-40	22
«Торпедо»	31	20-50	20
«Шахтар»	32	26-59	19
«Сталь»	31	9-47	12

Наступний тур — сьогодні. «Зірка» гратиме в Ужгороді з «Говерлою».

П'ЯТНИЦЯ

1 ВЕРЕСНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.55 — Телефілім «Бродячі». 1 і 2 серії. 10.35 — «Нові мелодії року». 11.20 — Док. фільм «Музей В. І. Леніна у Києві». 11.40 — Шкільний сирани. «Основи Радянської держави і права». 8 клас. 12.10 — А. Касона. «Дерева вмирають стоячи». Вистава.

15.30 — «А. С. Макаренко — педагог, письменник, людина». 16.15 — Концерт Берлінського симфонічного оркестру. 16.50 — «Москва і москвичі». 17.20 — «До початку нового навчального року». «Дзвени, дзвени, веселій». 18.00 — «День за днем». (К-д). 18.15 — «Рішення літнього (1978 р.) пленуму ЦК КПРС — у житті». 18.30 — Футбол. «Динамо» (Київ) — «Динамо» (Москва). «Торпедо» — ЦСКА. 21.00 — «Час». 21.30 — Концерт лауреатів конкурсу естрадної пісні в Сопоті. 23.00 — Фільм-концерт «Дует молодих».

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — «Мости братерства». Будівельники Закарпаття та Угорщини. 10.35 — «Голоси народних інструментів». 17.30 — Док. телефільм «Шодрин». 18.00 — «Сонячне коно». Концерт. 18.30 — Док. фільм «Вікіри-раюни світу». 19.00 — Вісті.

19.30 — «Школа відкриває двері нам свої». Репортажі школи № 127 м. Києва. 20.15 — Фільм-концерт. 20.35 — «3 новим навчальним роком». Виступ міністра освіти УРСР О. М. Маринича. 20.45 — «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Тренер». 22.50 — Вебір роману.

— субота —

2 ВЕРЕСНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.55 — «Танцює «Калинка». Концерт. 9.25 — «Для вас, батьки». До початку навчального року. 9.55 — «Ранкові пошти». 10.25 — «Вітання хороших товаришів». 10.55 — «На добраніч, діти». Прем'єра СРСР 1978 року в галузі архітектури. 11.25 — Телефільм «Москвичка». 12.25 —

«Здоров'я». 13.10 — Тирал «Спортлото». 13.25 — «Непрасоване свято поезії». 14.30 — Чемпіонат Європи з легкої атлетики. 15.00 — «Завтра» — День працівників нафтової і газової промисловості. 15.15 — Концерт у Тарнівському саду. 15.45 — Програма телебачення Соціалістичної Республіки В'єтнам. 18.00 — Новини. 18.15 — Мультифільм. 18.40 — «За уроками 1978 року». 18.55 — «Очепиде — неймовірно». 19.40 — «Радянський Союз очима зарубіжних гостей». 19.55 — Телефільм «Комедія помилок». 1 серія. 21.00 — «Час». 21.30 — Телефільм «Комедія помилок». 2 серія. 22.35 — Чемпіонат світу з волейболу. 23.05 — Естрадний концерт.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — «Маленька Україна». 10.35 — До 150-річчя з дня народження Л. М. Толстого. «Дитинство. Отрочтво.

Юність». Частина 1. 11.55 — «Суботній репортаж». «Здрастуй, школо!». 12.25 — Концерт радянської пісні. 12.55 — Кілот-компанія «Глобус». 13.25 — Телепрограма «Автобібліотек». 14.10 — «Пісні юності». Антологія молодіжної пісні. 14.40 — До 60-річчя ВЛКСМ. Комсомольська традиція. 15.40 — Телефільм для дітей. «Ана». 16.50 — «Закон і ми». 17.20 — Кінопрограма «По краях рідин». 18.15 — «Музична пошта — хліборобам». 19.04 — «Вісті». 19.30 — «Реставрація мозаїк». 19.55 — О. Толстой. «Цар Федір Іоаннович». Вистава. 20.45 — «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.30 — Прогноз погоди вистави. В перерві — «На лапах республіки».

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.10 — До 150-річчя з дня народження Л. М. Толстого. Телевистава. «Дитинство. Отрочтво. Юність». 2 і 3 частини. 12.45 — «Сьогодні» — Веселий день працівників нафтової і газової промисловості. Концерт. 14.00 — Хокей. «Спартак» (Москва) — «Сокіл» (Горький). 16.15 — «Слава солдатам!». 17.00 — «Доброго вам ранку!». 17.25 — Для дітей. «Портрет Чика». Вистава. 18.15 — «Неділний святий». 19.00 — Інформаційна програма «Актуальна кадри». 19.45 — Телефільм «Нотатки Уайлді». 20.25 — «В ефірі» — пісня. 20.35 — «На майдані республіки». 20.45 — «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Шкідлива людина». По закінченні — новини.

НЕДІЛЯ

3 ВЕРЕСНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика для дітей. 8.55 — Концерт Державного Кіровоградського ансамблю пісні Сибіру. 9.30 — «Вулицями». 10.00 — «Служба Радянському Союзу». 11.00 — Фільм «За вічним велінням». 12.30 — «Сімейна година». «Рішення літнього (1978 р.) пленуму ЦК КПРС — у житті». 13.30 — «Музичний нісок».

13.55 — До 150-річчя з дня народження Л. М. Толстого. Фільм-вистава «Анна Кареніна». 16.40 — «Міжнародна лапорома». 17.05 — «Сьогодні» — День працівників нафтової і газової промисловості. 17.20 — Концерт. 18.00 — Новини. 18.15 — Мультифільм. 18.35 — «Клуб юніордоржів». 19.35 — «Радянський Союз очима зарубіжних гостей». 19.50 — Телевистава мітація «13 стільців». 21.00 — «Час». 21.30 — «Для вас, трудівники села». Концерт. 22.10 — Чемпіонат Європи з легкої атлетики.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.10 — До 150-річчя з дня народження Л. М. Толстого. Телевистава. «Дитинство. Отрочтво. Юність». 2 і 3 частини. 12.45 — «Сьогодні» — Веселий день працівників нафтової і газової промисловості. Концерт. 14.00 — Хокей. «Спартак» (Москва) — «Сокіл» (Горький). 16.15 — «Слава солдатам!». 17.00 — «Доброго вам ранку!». 17.25 — Для дітей. «Портрет Чика». Вистава. 18.15 — «Неділний святий». 19.00 — Інформаційна програма «Актуальна кадри». 19.45 — Телефільм «Нотатки Уайлді». 20.25 — «В ефірі» — пісня. 20.35 — «На майдані республіки». 20.45 — «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Шкідлива людина». По закінченні — новини.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград. Газета печатється на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.

Т. в. о. редактора М. СЕМЕНЮК.